Priekšmets

Apelācijas sūdzība par Vispārējās tiesas (astotā palāta) 2010. gada 10. maija rīkojumu lietā T-98/10 *Franssons Verkstäder*/ITSB, ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja Kopienas dizainparauga Nr. 253778-0001 (salmu smalcinātājs) īpašnieka prasību atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (ITSB) Apelāciju trešās padomes 2009. gada 22. oktobra lēmumu R 690/2007-3, ar kuru tika atcelts Iebildumu nodaļas lēmums noraidīt *Lindner Recyclingtech* pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu — Termiņi prasību celšanai — Acīmredzama nepieļaujamība

Rezolutīvā daļa:

1) *apelācijas sūdzību noraidīt;*

2) *Franssons Verkstäder AB sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.*

([1]) OV C 328, 04.12.2010.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2010. gada 30. septembra rīkojumu lietā T-311/10 *Dimitris Platis*/Padome un Grieķija 2010. gada 14. oktobrī iesniedza *Dimitris Platis*

(Lieta C-513/10 P)

(2011/C 80/18)

Tiesvedības valoda — grieķu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: *Dimitris Platis* (pārstāvis — *P. Théodoropoulos,* advokāts)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Savienības Padome un Grieķijas Republika

Ar 2010. gada 17. decembra rīkojumu Tiesa (septītā palāta) ir noraidījusi apelācijas sūdzību kā daļēji acīmredzami nepamatotu un daļēji acīmredzami nepieņemamu.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 15. decembrī iesniedza *Bundesfinanzhof* (Vācija) — *VSTR Vogtländische Strassen-, Tief-, und Rohrleitungsbau GmbH*/*Finanzamt Plauen*

(Lieta C-587/10)

(2011/C 80/19)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesfinanzhof

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: *VSTR Vogtländische Strassen-, Tief-, und Rohrleitungsbau GmbH,*

Atbildētājs: *Finanzamt Plauen*

Persona, kas iestājusies lietā: Bundesministerium der Finanzen

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai ar Padomes 1977. gada 17. maija Sesto Direktīvu 77/388/EK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem dalībvalstīm ([1]), tiek ļauts ka ar nodokli neapliktu piegādi Kopienas iekšienē pieņemt tikai tad, ja nodokļu maksātājs uzrāda saņēmēja pievienotās vērtības nodokļa identifikācijas numuru?

2) Vai atbildot uz šo jautājumu, nozīme ir tam,

vai attiecībā uz saņēmēju runa ir par trešā valstī reģistrētu uzņēmēju, kurš, lai arī secīga darījuma ietvaros piegādājamo preci ir nosūtījis no vienas dalībvalsts uz otru, tomēr nevienā no dalībvalstīm nav reģistrējies ka PVN maksātājs,

un

vai nodokļa maksātājs ir pierādījis, kas ir iesniedzis nodokļa deklarāciju par preces iegādi Kopienas iekšienē no saņēmēja?

([1]) OV L 145, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 17. decembrī iesniedza *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlande) — *T.G. van Laarhoven,* otrs lietas dalībnieks: *Staatssecretaris van Financiën*

(Lieta C-594/10)

(2011/C 80/20)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hoge Raad der Nederlanden

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: *T.G. van Laarhoven*

Cits lietas dalībnieks: *Staatssecretaris van Financiën*

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Sestās direktīvas [1] 17. panta 6. punkta otrā daļa aizliedz grozījumus tādā atskaitījumu ierobežojumus nosakošā tiesiskajā regulējumā, kāds ir aplūkotais tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru dalībvalsts ir izmantojusi šajā noteikumā minēto iespēju atteikt vai turpināt atteikt atskaitīšanu attiecībā uz noteiktām precēm un pakalpojumiem, ja šo grozījumu rezultātā lielākajā daļā gadījumu no atskaitīšanas izslēgtā summa ir palielinājusies, kamēr atskaitījumu ierobežojumus nosakošā tiesiskā regulējuma galvenā iecere un sistēma ir palikušas nemainīgas?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai valsts tiesām būtu jāatturas piemērot atskaitījumu ierobežojumus nosakošo tiesisko regulējumu pilnībā vai arī pietiek ar to, ka tās atturas piemērot tiesisko regulējumu, ciktāl ar to ir palielināts Sestās direktīvas pieņemšanas brīdī esošais atteikuma vai ierobežojuma apjoms?

---

[1] Padomes 1977. gada 17. maija Sestā direktīva par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2010. gada 16. decembrī — Eiropas Komisija/Vācijas Federatīvā Republika

(Lieta C-600/10)

(2011/C 80/21)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — *R. Lyal* un *W. Mölls*, pārstāvji)

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, atstājot spēkā noteikumus, saskaņā ar kuriem dividendes, kas tiek iemaksātas pensijas fondos, uz kuriem attiecas ierobežots nodokļu maksāšanas pienākums, kā arī procenti, kas tiek iemaksāti šādos fondos un pensijas kasēs, uz kurām attiecas ierobežots nodokļu maksāšanas pienākums, nodokļu ziņā tiek aplūkoti nelabvēlīgāk salīdzinājumā ar dividendēm, kā arī procentiem, kas tiek iemaksāti pensijas fondos un pensijas kasēs, uz kurām attiecas neierobežots pienākums maksāt nodokļus, Vācijas Federatīvā Republika ir pārkāpusi LESD 63. pantā un EEZ līguma 40. pantā paredzētos pienākumus;

— piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šīs prasības priekšmets ir Vācijas tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru dividendes, kas iemaksātas pensijas fondos, uz kuriem attiecas ierobežots pienākums maksāt nodokļus (proti, nerezidenti), kā arī šajos fondos un pensijas kasēs, uz kurām attiecas ierobežots pienākums maksāt nodokļus, iemaksātie procenti tiek aplūkoti nodokļu ziņā nelabvēlīgāk salīdzinājumā ar dividendēm un procentiem, kas iemaksāti pensijas fondos un pensijas kasēs, uz kurām attiecas neierobežots pienākums maksāt nodokļus (proti, rezidenti).

Pensijas fondi nerezidenti un pensijas kases nerezidentes salīdzinājumā ar līdzīgiem iekšzemes veidojumiem tiek diskriminēti trijos aspektos.

Procenti, kas iemaksāti pensijas kasēs, netiek aplikti ar nodokli par ienākumiem no kapitāla vai sabiedrību nodokli, ja procentu saņēmēja pensijas kase rezidente ir atbrīvota no nodokļiem. Tā attiecīgajiem ienākumiem nepiemēro nevienu nodokli. Savukārt attiecībā uz pensijas kasēm nerezidentēm šajā sakarā nav paredzēts nekāds atbrīvojums no nodokļa par ienākumiem no kapitāla, kādēļ tās tiek apliktas ar nodokli 25 % apmērā no bruto summas papildus solidaritātes maksājumam.

Lai apliktu ar nodokli pensijas fondos iemaksātās dividendes, pensijas fondi rezidenti nodokli par ienākumiem no to kapitāla varot iekļaut nodokļu aprēķināšanas un noteikšanas procesā.. Tas, pirmkārt, ļaujot atskaitīt uzņēmējdarbības izdevumus un aplikt ar nodokli tikai neto ienākumus. Otrkārt, nodoklis par ienākumiem no kapitāla tiekot piemērots kopējiem ienākumiem, kādēļ esot piemērojama sabiedrību nodokļa parastā likme 15 %. Savukārt pensijas fondi nerezidenti nevarot saņemt šādu pielāgojumu: saskaņā ar apstrīdēto valsts tiesisko regulējumu jebkāda uzņēmējdarbības izdevumu atskaitīšana tiem ir liegta, ieskaitot tos izdevumus, kas tieši saistīti ar iekšzemes ienākumiem.

Visbeidzot attiecībā uz pensijas fondos iemaksāto procentu aplikšanu ar nodokli juridiskā situācija esot būtībā tāda pati kā attiecībā uz pensijas fondu gūtajām dividendēm: tāpat kā attiecībā uz dividendēm pensijas fondi nerezidenti esot nelabvēlīgākā situācijā gan atskaitāmo uzņēmējdarbības izdevumu, gan nodokļa likmes ziņā.

Kā uzskata Komisija, šī nevienlīdzīgā attieksme pret pensijas fondiem nerezidentiem un pensijas kasēm nerezidentēm nav saderīga ar kapitāla brīvu apriti. Katrā ziņā šī nevienlīdzīgā attieksme neesot objektīvi pamatota.

LESD 63. pants aizliedz jebkādus pasākumus, kas ierobežo kapitāla pārrobežu kustību salīdzinājumā ar kapitāla iekšzemes kustību. Šajā sakarā LESD 65. panta 1. punkta a) apakšpunkts neesot jāinterpretē tādējādi, ka tiesiskais regulējums, kurā nodokļu maksātāji tiek nošķirti atkarībā no to dzīvesvietas vai kapitāla ieguldījuma vietas, būtu automātiski saderīgs ar Līgumu. Šo noteikumu ierobežo LESD 65. panta 3. punkts, kurā ir paredzēts, ka šī panta 1. punktā paredzētajiem pasākumiem nebūtu jābūt ne patvaļīgas diskriminācijas līdzeklim, ne slēptam kapitāla un maksājumu brīvas aprites, kā to nosaka 63. pants, ierobežojumam. Lai šāds nošķīrums varētu tikt uzskatīts par saderīgu ar Savienības tiesībām, atšķirīgai attieksmei ir jāattiecas uz situācijām, kuras nav objektīvi salīdzināmas, vai tai jābūt pamatotai ar primāru vispārējo interešu iemesliem. Turklāt, lai to varētu pamatot, atšķirīgajai attieksmei nebūtu jāpārsniedz tas, kas ir nepieciešams ar attiecīgo tiesisko regulējumu iecerētā mērķa sasniegšanai.